

Nič? . . . Ali še vedno ne pride . . . ali še vedno ne pride? . . .
Čuj — zdaj!

Žvižg in ropot! , Ha, kako drevi spet proti njemu in kako ga gleda, gleda s tistimi krvavimi očmi . . . Proklete, stokrat proklete te oči! . . .

Ali zdaj bode konec, zdaj se odloči! Čakaj . . . čakaj . . . zdaj . . . —

S škrtajočimi zobmi in sikajočim glasom je skočil tja in se zapodil kletemu sovražniku nasproti. Napel je vse svoje moči in dvignil je pest, kakor bi hotel z enim edinim udarcem zdrobiti svojega nasprotnika . . .

Ha, zdaj . . . zdaj! . . .

Trčila sta skup, toda stroj je bil tudi to pot močnejši od njega. Izginil je pod njim, kakor bi ga bila pogoltnila temna pošast. . . —

Regrut?

Bridka sablja, bridka puška,	Prva krog pasu objema,
ljubi dve zdaj ljubim jaz,	druga rame se tišči,
ko sem ljubil samo eno,	vrag ju vzemi — hladni ljubi!
bogme — bil je lepši čas!	Taka nisi bila ti!

Matija Skalar.

Tvoje oči.

Morje skrivnostno, morje globoko
tvoje so lepe oči —
duša vsa moja vdana, ljubeča
često v njegovo se dno potopi. —

In iz skrivnostnega morja jaz dvigam
svetlih draguljev zaklad,
kadar iz tvojih oči se napijem
upov prelestnih, blestečih se nad . . .

Kristina.

